

[Weikop.]

Også jeg mener principielt, at lovforslaget er uheldigt affattet, men når vi alligevel vil medvirke til dets gennemførelse, er det bl. a. af hensyn til, hvad jeg har forstået af bemærkningerne, at den højtærede minister er blevet enig med erhvervsorganisationerne om udformningen af det foreliggende lovforslag, og dernæst må jeg regne med, at der her alene er tale om et forsøg. Skulle det vise sig, at et sådant forsøg falder heldigt ud, så vil det vel være muligt senere, når handelsministeriet har høstet sine erfaringer, at foreslå ændringer i loven, så det af selve lovteksten vil komme til at fremgå, hvad man må eller ikke må. Når jeg sagde, jeg havde det indtryk, at der var enighed mellem organisationerne og ministeriet, må jeg gøre den tilføjelse — jeg tror også, den socialdemokratiske ordfører, det ærede medlem hr. Albertsen, sagde det — at man har det indtryk, at nogle af organisationerne måske gerne ville gå langt videre, netop for at tilgodese et behov, som vel ikke har været af et sådant omfang i 1950, da vi gennemførte lukkeloven. Det er jo åbenbart, at mange ting har ændret sig siden 1950.

Jeg hørte med stor interesse på, hvad det ærede medlem hr. Albertsen sagde om, at nu behøvede man ikke at have så lang åbningstid, for nu havde hele arbejderklassen køleskabe, hvor de kunne opbevare deres indkøb. Det synes jeg er et glimrende fremskridt. Nu kan man lukke butikkerne tidligere, for nu har de så gode kår alle sammen, at de har køleskabe og hvad dertil hører. Det er overordentlig tilfredsstillende at høre. Der er imidlertid mange andre ting, der har ændret sig siden den tid. Jeg skal f. eks. pege på en ting, som jeg tror det ærede medlem hr. Albertsen er enig med mig i, det er kun en mindre ting. Hvis f. eks. hospitalernes besøgstid lægges om, fremsættes der naturligt ønske om, at de besøgende på hospitalerne får mulighed for at foretage indkøb på hospitalets grund, når der er besøgstid. Jeg indrømmer,

at det kun er en meget lille ting, men det er åbenbart, at der kunne nævnes mange andre områder, hvor der er sket forskydninger i handelen og omsætningen siden 1950.

Det ærede medlem hr. Albertsen syntes, at 1950-loven var en god lov, og udtalte sig ret kategorisk om, hvad han ville være med til eller ikke være med til. Det vil jeg nu ikke, for jeg synes, det må fremgå af tiden, hvilke krav der kan stilles. I det hele taget synes jeg, at når en lov har løbet i 10 år, kan der godt være mange ting, som tiden er løbet fra. Jeg skal gerne afstå fra at komme nærmere ind herpå, men jeg vil da gerne sige, at vi for vort vedkommende ikke står fremmed over for det, jeg vil kalde for en smidiggørelse af lukkeloven alle forhold taget i betragtning; men både jeg og den højtærede handelsminister ved udmærket, at der til lukkeloven er knyttet så vidt forskellige interesser, at jeg slet ikke betragter det som noget unaturligt, at den højtærede minister er meget betænkelig ved at lukke op for sluserne i denne anledning her. Derfor skal jeg i modsætning til det ærede medlem hr. Albertsen undlade at fremsætte mine tanker om en eventuel modernisering af lukkeloven, for hvis jeg virkelig gjorde det og gik ind på den tankegang, det ærede medlem hr. Albertsen var inde på, kunne jeg da meget let tænke mig, at den højtærede handelsminister ville sige — jeg ved det ikke, men jeg kunne tænke mig det — ja men sådan nogle spørgsmål må man tage op i en kommission; det er ikke noget nyt, og således kunne, hvis jeg må sige det på den måde, tovtrækkeriet rigtig begynde igen. Jeg for mit vedkommende nærer ikke det fjerreste ønske om en kommission; skulle man senere hen foretage ændringer i lukkeloven, ville jeg langt foretrække, at man kom med forslag til ændringer deri som nu her i dag. Jeg mener ganske vist, at de foreslåede ændringer er ufuldkomne, men all right. Det var bedre at komme med nogle forslag og derigennem nå frem til en lov, der i langt højere grad svarer til tiden og